

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om statsgaranti for driftslån til virksomheder inden for konsumfiskeindustrien.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes med 120 stemmer mod 11; 4 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 1 betragtedes som *bortfaldet* efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2.

Lovforslagets tekst
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 om indsættelse af en ny paragraf betragtedes som *bortfaldet* efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om saltvandsfiskeri.
(Lovforslag nr. 252. Fremsat 13/5 76. Første behandling 19/5 76. Betænkning 26/5 76).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Søren B. Jørgensen (S):

Der er her stillet 2 ændringsforslag, ét af fremskridtspartiet og ét af SF. Jeg vil gerne knytte et par korte bemærkninger til disse.

Først det af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag: så tilflyder der mig jo her, som hr. Maigaard kommenterede det, mere galde til fremskridtspartiets løsning af fiskeriets problemer. Vi har jo før hørt under debatterne her, at det, man kalder kvoteringsdjevleskabet, skal forsvinde, hvilket jo ganske enkelt betyder anarki på vore fiskebanker, hvor det vil være den stærkes ret, der kommer til at gælde.

Samtidig med dette ved vi, at når kvoteringsordningen skal ophøre, skal indkomstskatten også afskaffes. Og så kommer som noget helt enestående efter min opfattelse det nye, der nu skal føjes ind, at det ved lov skal sikres, at der ikke må lovgives på fiskeriets område, uden at der er tilslutning fra fiskeriorganisationerne.

Det er efter min opfattelse noget ganske uheldigt, og her har jeg lyst til at spørge fremskridtspartiet: betyder det også, at den samme indstilling skal gælde over for alle andre erhvervsorganisationer, over for alle lønmodtagerorganisationer, at såfremt der ikke er tilslutning til et forslag, der vedrører disse organisationer, så skal det ikke fremsættes i folketinget?

Jeg kan ikke se andet, end at hvis det ændringsforslag, som fremskridtspartiet har stillet, bliver vedtaget, er det en ganske betydelig forringelse af fiskernes kår. Og hvad er det, der vil ske? Der vil ske dette, hvis vi holder os til fremskridtspartiets opfattelse af saltvandsfiskeriloven, at den gælder kun på de 12 sømil, som fremskridtspartiet siger. Hvis man nu vedtager det, som fremskridtspartiet her foreslår, så betyder det simpelt hen, at ministeren vel nok kun har én mulighed, nemlig at godkende måske lavere kvotaer for fiskeriet fremover. Det, ændringsforslaget tilsigter, er simpelt hen at komme fiskerne i møde med højere kvoteringer dér, hvor vi ikke kan følge de kvoteringer, man internationalt bliver enig om.

[Søren B. Jørgensen.]

I SF's ændringsforslag siger man til denne bemyndigelsesparagraf, at efter samråd skal også folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg drages ind i billedet. Jeg kan af flere årsager ikke anbefale, at man stemmer for dette. Jeg kan det ikke på grund af de bemyndigelseslove, vi har i folketinget, og vi har jo efterhånden mange. Hvor skal vi sætte grænsen? Hvor skal et udvalg drages ind, og hvor skal det ikke drages ind? Det vil være ret vanskeligt at drage denne linje her.

Endvidere synes jeg — og det er vel det helt afgørende — at ministeren altid står til ansvar over for dette folketing.

Med de bemærkninger vil jeg gerne anbefale, at man stemmer imod de 2 ændringsforslag og stemmer for lovforslaget.

Kofoed (V):

Jeg kan på venstres vegne give tilslutning til det lovforslag, som ministeren har fremsat, og ved anden behandling her kan jeg tilslutte mig bemyndigelsen til ministeren. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at der er en vis begrænsning i den bemyndigelse, og jeg går ud fra som givet, at fiskeriministerens selvfølgelig vil efterleve den begrænsning, som stod i udvalgsbetænkningen. Det er jeg ikke i tvivl om.

Jeg skal ikke komme ind på nogle større fiskeripolitiske betragtninger, jeg vil bare sige, at dette lovforslag er jo en konsekvens af den mistanke, der blev rejst vedrørende den gamle fiskerilov, således at man nu har fået en præcisering af det, man mente man havde i forvejen.

Til den socialdemokratiske ordfører kan jeg sige, at jeg er enig med ham i hans konklusion, at bemyndigelsesloven kan bruges til at forhøje kvotaerne, men for at man ikke skal misforstå det, kan den også bruges til det modsatte. Det er den bemyndigelse, man giver ministeren.

Må jeg så sige om fremskridtspartiets ændringsforslag, at det kan vi ikke tiltræde, for der står „med tilslutning fra“, og det vil sige, at dermed har fremskridtspartiet sagt, at man tror ikke på folketinget; man siger, at den lovgivende magt skal ikke ligge i folketinget, men må ligge i organisationerne. Det er, hvad jeg kan få ud af ordlyden af ændringsforslaget fra fremskridtspartiet.

Dernæst kan jeg slet ikke forstå, hvorfor man i bemærkningerne skriver, at man alligevel vil stemme imod lovforslaget ved tredje behandling med en masse motiveringer for, hvorfor man vil det. Jeg får lyst til at spørge hr. Erlendsson: hvis nu det mærkelige skulle ske, at dette ting vedtog ændringsforslaget, ville fremskridtspartiet så alligevel stemme imod lovforslaget ved tredje behandling?

Endelig vil jeg sige, at dette forslag fra hr. Maigaards side om, at disse bemyndigelser nu skal forelægges folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg, må jeg også tage afstand fra. Det kan ikke være meningen, at man skal følge det princip, man ligesom begynder at tage fat på i undervisningsudvalget, at disse faste udvalg i dette folketing skal være som små administrative organer. Ganske vist ved jeg godt, at SF har haft lyst til at betragte folketinget som et sognerråd, efter at vi er kommet i fællesmarkedet, men jeg havde dog ikke troet, at man var så konsekvent, at man skulle gøre landbrugs- og fiskeriudvalget til sådan et lille lokalt administrationsorgan som et tidligere sognerråd. Derfor må jeg sige, at vi må gå imod også ændringsforslaget fra mindretallet SF.

Dermed kan jeg anbefale lovforslaget, som det er fremsat.

Erlendsson. (FP):

Denne ændring til saltvandsfiskeriloven har jo en ganske interessant forhistorie. At den overhovedet er kommet som ændringsforslag, skyldes først og fremmest vort parti, fremskridtspartiet, hvor det allerede af hr. Tange under den store fiskeridebat sidste år blev påvist, at de indgreb, som ministeren foretog over for fiskerierhvervet, var ulovlige. Ministeren har stadig benægtet dette, men jeg har dog fået den opfattelse, at skulle han komme i en lignende situation som den, han mente at være i sidste år, så ville han ikke risikere at komme ud for den anklage, at han ikke var på lovens grund. Ellers kan jeg heller ikke se nogen som helst mening med at fremsætte et lovforslag af den karakter, som giver ham bemyndigelser, som han, efter hvad han tidligere har udtalt, allerede havde.

Der er blevet spurgt, om vi ville have den samme indstilling over for andre erhvervsorganisationer, som vi i vores ændringsforslag

[Erlendsson.]

har givet udtryk for vedrørende dette lovforslag. Dertil kan jeg sige, at vi mener, at de erhvervsfolk, som har med de pågældende erhverv at gøre, er klogere og har mere indsigt end måske en lidt bedrevende minister. Der er jo et gammelt ord, der hedder, at magt korrumpere. Hvis man tror, man har magt til at gøre et eller andet, som griber voldsomt ind i andres lovlige rettigheder, bliver det måske lidt vanskeligere at tænke sig om og være retfærdig, hvis magten er så tydeligt demonstreret i lovgivningen som den, ministeren her ønsker at få.

Det er galt nok, at fiskeriministeren har magt til at indgå internationale begrænsninger. Vi husker den latterlige affære med laksefiskeriet ved Grønland, hvor Bing Crosby og hans fiskervenner fik mulighed for at nedsætte både syddanske og grønlandske fiskeres mulighed for at fange den laks, som de havde fanget i disse farvande igennem så mange år. Spaniolere, russere, nordmænd og mange andre nationer ligger i Davis Strædet og fisker rejer, så det brager. Det har man ikke hørt nogen særlige beklagelser over eller nogen form for magtanvendelse. Men danske fiskere kan man ramme. Man siger, at man vil forhandle med dem først, men det kan man jo gøre mere eller mindre alvorligt. Hvis man ikke tror, at disse folk fra erhvervet selv har den bedste indsigt i, hvad der tjener erhvervet både på kort og på lang sigt, så har man efter min mening udtrykt en mistillid til disse erhvervsfolk, som er ganske uberettiget.

Ministeren må forhandle sig frem, til han har fået consensus fra erhvervet. Det ligesom ligger i vort ændringsforslag, og det var den stilling, som fiskeriorganisationerne tog, inden de mødte landbrugs- og fiskeriudvalget. Det har stået i bladene, så jeg røber ikke derved, hvad der skete i landbrugs- og fiskeriudvalget, det vil være langt fra mig, men det har tydeligt stået i dagbladene, at man var målløs over, at fiskeriministeren kunne komme med et så indgribende lovforslag uden at have forhandlet i forvejen med fiskeriets egne organisationer. Det drejer sig jo alligevel om Danmarks tredjestørste erhverv, der i 1974 stod for en eksportværdi på 20 pct. af landbrugets eksport. Det er altså ikke ligegyldigt, hvad der bestemmes

af ministeren, og på hvilken baggrund han bestemmer.

Det er måske sådan nu, at fiskeriets organisationsformænd er faldet til igen. De har fået indført i forordet, at den ved lovforslaget givne bemyndigelse kun er gældende i de tilfælde, hvor man fra dansk side ikke har kunnet tiltræde internationalt vedtagne foranstaltninger. Men der står jo en særdeles vid bemyndigelse i § 1 under § 20 a: „Fiskeriministeren kan for en eller flere fiskearter eller krebsdyr og gældende for nærmere angivne havområder“ — hvilket kan være særdeles fjerne havområder — „foreskrive begrænsninger af fangstmængde og/eller fangstindsats samt fastsætte nærmere regler til gennemførelse af sådanne begrænsninger.“ Er det ikke en diktatorisk beføjelse, man herved giver fiskeriministeren? Er det beføjelser, som et gammelt demokrati kan være bekendt at stemme for og indføre i sin lovgivning? Det mener vi ikke i mit parti.

Vi har set, hvordan man forhandler sig frem, med hvor stor venlighed man møder op i internationale forhandlinger og gerne skulle komme hjem med et resultat. Men dette resultat skal ikke opnås, før der er ført en hård fight, og før ministeren i folketinget har lagt frem, hvad det er, han har tænkt sig at gøre.

Derfor stemmer vi imod lovforslaget, og vores bemærkninger til det, som hr. Kofoed efterlyste, er, at det må være et hovedprincip, at der over for Danmarks produktive erhverv tages de mest vidtgående hensyn til den indsigt og sagkundskab, disse repræsenterer. Dette hensyn gør sig måske mere end for noget andet erhverv særlig gældende for fiskeriet, hvis fremtid bestemmes af kommende, meget vanskelige internationale forhandlingens heldige udfald.

Vi hørte fra hr. Søren B. Jørgensen, at hvis dette lovforslag ikke vedtages, vil det betyde anarki på fiskebankerne og den stærkes ret. Jeg vil dog lige minde om, at det ser ikke ud til, at den stærke altid får ret. Jeg behøver sikkert ikke nærmere at udvikle, hvad jeg mener hermed. Alle, der læser aviserne, ved jo, hvordan det er gået i Nordatlanten, og hvad der nu ser ud til at komme ud af det. Her er det ikke den stærkere, som kommer til at vinde, men det er den, som bliver ved med

[Erlendsson.]

at forhandle på sit lands vegne, som fører benhårde forhandlinger, og som ikke har bemyndigelser til at gennemføre noget skridt af overgivelsesmæssig karakter, før et sådant skridt er blevet bedømt og godkendt i den folkevalgte forsamling.

Hovbønderne fandt sig i meget. Nu ser det ud til, at også fiskerierorganisationernes formænd finder sig i det, som de ikke var så glade for, eller rettere sagt, de erklærede rent ud, at de var meget bekymrede for en sådan bemyndigelse. Men det ser jo ud til, at man kan byde folk hvad som helst, og jeg vil tillade mig nu i dette år, hvor man fejrer mindet om Viggo F. Møller, som måske ikke er forsamlingen så kendt som Tove Ditlevsen — Viggo F. Møller var den første mand, hun giftede sig med — at citere et digt, som starter således — jeg skal nok forskåne Dem for det hele:

„Hvor er dog mennesket et nøjsomt dyr,
hvor skal det sparkes længe, før det knyr,
hvor kan man gøre ved det, hvad man vil,
blot man tillader det at være til.“

Jeg tror, det er det, som vi igen får et eksempel på her, at socialdemokratiet, som allerede sidste sommer erklærede, at de havde ret til at foretage disse indgreb, som førte til kaos i alle fiskerihavne, nu igen har forklaret disse organisationers valgte repræsentanter, at her er ikke noget at gøre. I må være tilfredse med, hvad I får. Og det er meget lidt. Derfor stemmer vi imod dette lovforslag.

Maigaard (SF):

Jeg skal kort sige, at vi godt vil støtte lovforslaget. Det gælder, sagt forenklet: uden kvoteringer ingen fisk, uden fisk intet fiskeri. Man kunne måske spørge fremskridtspartiet, hvad man ville gøre, hvis der ikke var kvoteringer for fiskeriet. Hvordan ville man f. eks. løse de problemer, sildene er i for øjeblikket, hvis man ikke indførte kvoteringer? Hr. Erlendsson vil formentlig svare med at læse et digt: „En sømand har sin enegang“, eller hvad han nu kan finde på, men noget reelt svar vil vi jo ikke få.

Det, jeg godt vil sige noget om, er det ændringsforslag, vi har stillet, fordi det støder os, at en så vigtig ting som kvoteringer kan afgøres af ministeren og organisationerne efter høring af organisationerne. Hvor

er den lovgivende magt henne? Et helt afgørende vigtigt spørgsmål for det danske samfund kan afgøres mellem den udøvende magt og organisationerne uden om den lovgivende magt. Det synes jeg er at gå meget, meget vidt, og derfor synes jeg, det er rimeligt, at folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg i al fald bliver orienteret om sagen, inden beslutninger træffes.

Vi er ikke gået så vidt som til at sige — dette være sagt til hr. Kofoed, som jeg vil anbefale at læse ændringsforslaget — at landbrugs- og fiskeriudvalget skal afgøre spørgsmålet. Vi har bare sagt, at man skulle snakke sammen om det, inden beslutninger blev truffet.

Når hr. Søren B. Jørgensen spørger: hvor skal grænsen sættes? så er der at sige, at det synes jeg han skulle drøfte med sin partifælle undervisningsministeren, som har rige erfaringer i, hvordan man administrerer bemyndigelser og meget andet end bemyndigelser i samarbejde med et fast udvalg.

Jeg synes, det er vigtigt at lægge mærke til, at organisationerne ønskede mere tid og gerne ville være med til, at de i al fald fik to muligheder for at drøfte spørgsmålet, inden beslutninger blev truffet, først med ministeren og dernæst med folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg, hvis dette udvalg var inde i en høringsprocedure. Jeg synes, man skal sige til organisationerne, at hvis vores ændringsforslag stemmes ned og de føler sig ilde behandlet af ministeren, så skal de drage omsorg for at komme i deputation til landbrugs- og fiskeriudvalget, inden ministeren træffer sin beslutning, sådan at vi kan få mulighed for at drøfte spørgsmålene.

Jeg synes også, der er et andet problem, som interesserer, og det er den interesserede borger, som f. eks. ikke er medlem af en organisation. Vi bygger vores system op på, at interesserede borgere skal have mulighed for at kunne deltage i debatten og diskutere med dem, der træffer eller påvirker beslutningerne. Hvad skal en interesseret borger gøre, der ikke er medlem af en af de organisationer, der er nævnt i lovforslaget? Han eller hun kan kun gøre den ene ting at komme til landbrugs- og fiskeriministerens torsdagsmodtagelse. Det er den mulighed, vedkommende har for over for nogen, der har indflydelse på beslutningerne, at gøre sig gældende. Og det synes jeg er for pau-

[Maigaard.]

vert. Jeg synes, det må være sådan, at borgerne kan komme bl. a. her i folketinget og give deres mening til kende, inden beslutninger træffes, og derfor synes jeg, det er afgørende, at landbrugs- og fiskeriudvalget i al fald høres, inden der bliver truffet en beslutning.

Jeg skal villigt indrømme, at en af de ting, der har undret mig meget i denne diskussion, har været venstres standpunkt. Det har undret mig, at man i al fald ikke i venstre kunne se, at folketinget skulle orienteres, inden beslutning blev truffet, at venstre accepterede, at folketinget fuldstændig skubbes til side, inden en så vigtig afgørelse træffes. Det har smertet mig, at hr. Karlskov Jensen, som jo har forhandlet spørgsmålene, mest af alt har lignet en fæstebonde, som herremanden så vredt på, når vi drøftede disse ting.

Jeg håber derfor, at venstre vil komme til besindelse og støtte et fornuftigt forslag, som ikke blander folketinget ind i ministerens administration af lovgivningen, men som bare fastslår, at folketingets udvalg skal orienteres, inden beslutninger træffes.

(Kort bemærkning).

Kofoed (V):

Efter denne belæring af hr. Maigaard vil jeg bare sige til hr. Maigaard: hvorfor lave et ændringsforslag, når udvalget ikke skal bestemme noget som helst? Hr. Maigaard har som medlem af folketinget altid lejlighed til at indkalde dette udvalg til høring og få ministeren i samråd. Det, det gælder om her, er, at ansvaret ikke skal forflygtiges, det skal ikke overgives til hr. Maigaard. Dette ansvar påligger ministeren, og det er ministerens ansvar. Hvis ministeren ikke lever op til dette ansvar, har hr. Maigaard lejlighed til enten i landbrugs- og fiskeriudvalget at rejse sagen eller at få folketinget indkaldt og få en debat, eventuelt stille en mistillidsdagsorden til fiskeriministerens. Det må være — det vil jeg gerne slutte med — at holde skæg for sig og snot for sig.

(Kort bemærkning).

Maigaard (SF):

Jeg skal gerne støtte hr. Kofoed i ønsket om at få skæg for sig og snot for sig. Mit for-

slag ændrer intet ved, at det er ministeren, der har ansvar for kvoteringer. Det sikrer bare, at folketinget orienteres, inden der kvoterer, og at borgerne har en mulighed for at henvende sig til folketinget, inden et for samfundet så vigtigt skridt bliver taget.

Arne Bjerregaard (KrF):

Man kunne jo sige, at bare der havde været fisk nok, havde vi været ude over disse problemer, vi her skal diskutere. Og jeg havde nær sagt, at hvis der bare havde været vilje, fællesskabsvilje, nok, så havde vi vel også været ude over dem.

Derfor er det forstemmende nok en gang at høre fremskridtspartiet føre sig frem som de stærke. Dem kan man godt overvinde ved at være vedholdende. Den politik, som fremskridtspartiet her manifesterer, er ikke den svages muligheder, men den stærkes ret, for det, man ønsker såvel i dette samfund som i de internationale sammenhænge, er jo sådan set at sætte sig ud over fællesskabets love, ud over det fællesskab, som nu engang er nødvendigt for, at vi kan være fælles om de ressourcer, som ligger inden for vores fælles område, og det, som ligger i dette lovforslag, er simpelt hen i fællesskab at prøve på at være med til at løse problemerne med at bevare de ressourcer, vi har. Og kan vi ikke blive enige om dette, kan der altså være tilfælde, hvor vi giver ministeren bemyndigelse til at fastsætte en kvoteringsordning for dette område, som er hensigtsmæssig, fællesskabet taget i betragtning, i dette tilfælde. Men ønskeligt er det da selvfølgelig, at vi får en fælles ordning med hensyn til kvoteringerne. At følge Islands eksempel, som der er henvist til, og få en 200 sømylegrænse ville være dødsstødet for dansk fiskeindustri, så jeg kan ikke forstå, at fremskridtspartiet vil føre den politik frem her, at Danmark skulle støtte et forslag som det, Island går ind for.

Fuglsang (DKP):

Kommunisterne har ved første behandling tilkendegivet, at vi vil stemme for lovforslaget, og vi vil stemme mod det ændringsforslag, der er stillet af fremskridtspartiet. Det gør vi ud fra, at vi er enige med hr. Kofoed i, at afgørelsen bør ligge hos folketinget. Men netop af samme grunde og

[Fuglsang.]

med de motiveringer, som allerede er angivet af hr. Maigaard, kan vi også stemme for ændringsforslag nr. 2.

Med hensyn til fremskridtspartiets ændringsforslag vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige, at heri ligger selvfølgelig ikke, at vi mener, at ministeren og for den sags skyld folketingsudvalget ikke bør forhandle med og ikke bør lytte direkte til fiskerne som en af de interesserede parter. Det er klart, at både her og på alle mulige områder bør man drage nytte af dem, det angår, altså i dette tilfælde fiskerne og deres erfaringer. Vi bør tage hensyn til deres interesser og krav. Men det går jo heller ikke at opstille det sådan, at fiskere og fiskeri — selv om det er et vigtigt erhverv — er noget, der sådan set er isoleret og løsrevet fra udviklingen i samfundet som helhed. Det viser netop de to forudgående emner, altså forbindelsen med de områder, hvor de bor, og udviklingen i samfundet som helhed. Og vi kan gå langt videre, dels til fiskeribyerne, dels til landet som helhed. Derfor bliver det nødvendigt at se fiskeriet og dets udvikling som en helhed.

Jeg vil gerne sige til slut, at hr. Erlendsson citerede et digt om, at mennesket er et nøjsomt dyr, men man bør dog trods alt også huske, at denne nøjsomhed kan misbruges, og det bør man ikke gøre.

Kurt Hansen (VS):

Ved første behandling af dette lovforslag var VS ikke til stede, og jeg skal derfor meget kort sige, at vi ser med sympati på dette lovforslag og vil støtte det. Vi mener, det har nogle rigtige intentioner.

I forbindelse med de stillede ændringsforslag vil jeg sige, at fremskridtspartiets ændringsforslag kan vi naturligvis ikke under nogen omstændigheder støtte. Det har jo generelt i fiskerispørgsmål lagt en linje frem, der er til støtte for et rovfiskeri, og dette ændringsforslag kan — jeg siger ikke, det gør det — pege i den retning. Det kan vi under ingen omstændigheder være med til.

I forbindelse med det ændringsforslag, der er stillet af hr. Maigaard, må jeg sige, at det er noget af det mest tvetydige, vi har set længe. Det er meget uafklaret, hvor kompetencen i det ændringsforslag måtte ligge. Vi vil bestemt ikke være med til at stemme for

et ændringsforslag, der betyder, at man reelt skal ned i landbrugs- og fiskeriudvalget og have en accept på det, man gør fra ministerens side. Ikke et landbrugs- og fiskeriudvalg, hvor man bl. a. har en hr. Erlendsson siddende. Så mener vi, det er mere rimeligt at give ministeren de beføjelser, der er lagt op til i lovforslaget, så vi vil stemme imod det af hr. Maigaard stillede ændringsforslag.

Tange (FP):

Hr. Søren B. Jørgensen gav udtryk for, at fremskridtspartiets ændringsforslag skulle betyde, at der ikke skulle kunne lovgives uden om fiskeriorganisationerne. Det er jo udtryk for en fuldstændig misforståelse af fremskridtspartiets ændringsforslag. Det, der er tale om, er, at fiskeriministeren ikke administrativt skal kunne fastsætte begrænsninger, uden at disse er i overensstemmelse med fiskeriorganisationernes ønsker, og det er jo langt fra det, hr. Søren B. Jørgensen gav udtryk for. Tværtimod er det fremskridtspartiets opfattelse, at hvis der skal ske begrænsninger, er det folketinget, der i sidste ende skal træffe disse beslutninger, de skal ikke overlades til en fiskeriminister.

Hr. Arne Bjerregaard var inde på, at vort ændringsforslag var udtryk for, at vi satte os ud over fællesskabet. Det er også en misforståelse, for jeg mener, at fiskeriorganisationerne må gå ud fra, at de repræsenterer fællesskabet. De skulle repræsentere alle fiskere, både den store og den lille fisker, og man må gå ud fra, at fiskeriorganisationerne er interesseret i at varetage erhvervets interesser på bedst mulig måde, sådan at der er en fremtid for fiskerierhvervet.

Derfor kan jeg ikke på nogen måde acceptere, at man siger, at fremskridtspartiets ændringsforslag skulle være utryk for, at man sætter sig uden for fællesskabet. Tværtimod ønsker vi, at det fællesskab mellem fiskerne, der er repræsenteret ved deres organisationer, tages med på råd, således at det ikke er fiskeriministeren, der, uden at det er godkendt af fiskeriorganisationerne, fastsætter begrænsningerne i fiskernes ret til at fiske.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Jeg vil gerne sige om fremskridtspartiets ændringsforslag, som hr. Tange nu uddyber,

[Fiskeriministeren.]

idet han siger, at fiskeriministeren ikke administrativt skal kunne foretage begrænsninger eller indgreb uden organisationernes tilslutning, at der er et helt aktuelt tilfælde, som jeg da gerne vil bede om hr. Tanges løsning på. Jeg er i den situation, at jeg i overensstemmelse med fiskerierorganisationerne skal foretage opdeling af sildekvotaen på konsum- og industrifisk. Der er 3 organisationer, som har ret til at blive hørt, og de har 3 forskellige standpunkter. Det vil altså sige, at i denne situation ville ministeren ikke være i stand til at administrere, fordi han ikke kunne få én indstilling, men 3 indstillinger fra organisationerne. I et sådant tilfælde skal der naturligvis være én, som har ansvaret for at skære igennem og for at kunne tage nogle beslutninger, fordi tingene skal fungere.

Jeg vil gerne spørge fremskridtspartiet, der vil overlade til organisationerne alene at kunne bestemme, hvilke beslutninger der skal tages, fordi det kun kan foretages efter indstilling fra fiskerierorganisationerne: ville fremskridtspartiet i givet fald være parat til at overføre en tilsvarende bemyndigelse til andre organisationer, f. eks. således at der ikke kunne lovgives for erhvervslivet uden tilslutning fra erhvervslivets organisationer, at der ikke kunne lovgives på arbejdsmarkedsområdet uden tilslutning fra arbejdsmarkedets organisationer? Jeg tror, at hr. Tange, som jo er den juridiske ekspertise i dette spørgsmål, skulle studere lidt mere i reglerne om adskillelsen af den administrative og den lovgivende magt. Det gælder i øvrigt også hr. Maigaards ændringsforslag, hvor man forsøger en sammenblanding af folketinget og regeringen, hvad der i og for sig er i strid med principperne.

Hvis Danmark accepterer internationale forhandlingsresultater, som vi måske måtte være enige i eller uenige i, men alligevel undlader at protestere imod, er der ingen problemer, fordi i henhold til lov om internationale aftaler på fiskeriområdet har ministeren alle de bemyndigelser, der søges om i den lovændring, som her er foreslået.

Når hr. Erlendsson siger, at hr. Tange har påvist, at indgrebene sidste år var ulovlige, er det ukorrekt. Hr. Tange har påstået det, men har på intet tidspunkt fra nogen side fået ret, måske fra fremskridtspartiets folke-

tingsgruppe, men det er måske ikke så interessant i denne sag. Jeg har studeret førstebehandlingen, hvor jeg ikke kunne være til stede, men hvor hr. Erlendsson oven i købet har sagt, at vi har udbetalt erstatninger til fiskere, som fik deres fangster konfiskeret. Også det er urigtigt, vi har opgivet at føre sag imod dem af andre grunde, fordi det var så få, og fordi det ville være betydningsløst at føre disse sager. Det er ganske andre grunde end dem, som hr. Erlendsson gør sig til talsmand for.

Det, at man indgår internationale aftaler, løser altså disse problemer i sig selv, for dér har vi en lov, der ikke er nogen tvivl om. Når jeg har fremsat dette forslag om ændring for folketinget, er det for at fjerne den tvivl, som hr. Tange måtte have rejst hos nogle fiskere, som måske kunne tro, at hr. Tange har ret, og at ministeriets embedsmænd har uret. Derfor er det godt at få fjernet tvivlen, så alle ved, hvad man har at rette sig efter.

Så endelig dette, at det, der er lidt komisk i hele denne diskussion, er jo, at denne lovændring skal bruges til at give de danske fiskere bedre forhold end dem, de internationale organisationer har vedtaget. Jeg har forsøgt at forklare det for hr. Erlendsson nogle gange, men det er ikke lykkedes endnu. Jeg skal gerne prøve én gang til, og jeg kan henvise til en helt aktuel sag.

Ved NEAFC-forhandlingerne, der drejede sig om 1976, blev der vedtaget en hvillingkvota til Danmark på 70.000 t. Den accepterede vi i første omgang med tilslutning fra fiskeriets organisationer. Af en eller anden grund fisker man pludselig alle disse 70.000 t hvilling på 4-5 måneder. Lykkeligvis var der nogle andre, der havde protesteret, og så kunne vi følge protesten op. Selv om vi egentlig havde accepteret det, protesterede vi, og det vil sige, at så er vi ikke forpligtet af de 70.000 t. Det, ministeren så vil bruge denne bemyndigelse til, er at sige til de danske fiskere: vel, vi kan ikke leve med de 70.000 t, vi laver et eller andet tal, som er større, altså en forbedring af det danske fiskeris muligheder. Og så skal man slås med fremskridtspartiet om at få en mulighed for, uden at der kan rejses tvivl om det, at foretage nogle ordninger, som er til gavn for fiskerne. Det er nok ikke så underligt, at fiskeriformændene, da de fik studeret tingene

[Fiskeriministeren.]

rigtigt, gav tilslutning til, at naturligvis måtte vi have en sådan ændring af loven.

Erlendsson (FP):

Det er jo altid nemmest for en minister, hvis han har mulighed for at skære igennem, men det er ikke det, det drejer sig om i et demokratisk samfund, dér gælder det om at blive enige. Nu kender jeg ikke de japanske forhold så meget, men jeg har set for nylig, at det, som gør deres arbejdspræstationer så enestående, er, at de sørger for at få alle med i beslutningsprocessen og få enighed, inden de starter på noget nyt. Når de så er blevet enige, arbejder de, så blodet springer af neglene, eller hvad man nu siger.

Denne opgave — at skabe enighed om, hvad der er rigtigt, og hvad der er fornuftigt for erhvervsorganisationerne — er det ministerens pligt at arbejde for at gennemføre efter vor mening.

Ministeren siger: hvad vil der ske, hvis man ikke havde den bemyndigelse, som han altså nu ønsker at få, men egentlig ikke behøver, sådan må jeg forstå det. Jeg forstår egentlig ikke, hvordan man kan have begge synspunkter. Man vil fjerne en tvivl ved at lave en ændring i loven, men hvad er det for en tvivl, hvis man ikke indrømmer, at der altså ikke er en bemyndigelse? Vi får i hvert fald nu, hvis dette lovforslag vedtages, en bemyndigelse til ministeren. Den ønsker vi ikke han skal have. Vi ønsker, at han skal have lov til at føre langvarige og besværlige forhandlinger med erhvervsorganisationerne. Om der er 2 eller 3 eller 5, må blive det samme, man bliver ved, indtil man er enig om, hvad det drejer sig om for erhvervet, for samfundet som helhed. Intet erhverv kan være interesseret i, at dets vilkår forringes, og ved de forhandlinger, som man efter vort ændringsforslag er nødt til at føre til den bitre ende for at blive enig om til sidst, hvad der skal ske, da vil man opfylde det naturlige, at de folk, som har forstand på netop dette specielle område, får lejlighed til at gøre deres meninger kraftigt gældende, og man får lejlighed til at lade sig overbevise af dem, hvis de har ret, eller, hvis de har uret, at bruge al sin kløgt og flid og indsigt til at overbevise dem om, at de ikke har ret. Noget så besværligt ønsker

ministeren altså ikke, han vil have lov til at skære igennem.

Ministeren siger, at han har lov til at slutte overenskomster med hensyn til internationale aftaler, f. eks. i NEAFC. Ja, det er også noget, vi er meget kede af. Vi mener ikke, han skulle have en sådan bemyndigelse. Vi mener, at hver gang man foretager indgreb i erhvervenes rettigheder, er det af så stor interesse for dette land, at det bør grundigt diskuteres, og der er ikke noget, der haster så meget, at det er nødvendigt at give ministeren en sådan bemyndigelse.

Det var vist det vigtigste, jeg havde at sige.

Ministeren sagde, at der ikke var udbetalt erstatninger. Det har været nævnt i bladene. Jeg beklager, hvis jeg er galt underrettet, men det kan jeg ikke vide noget om, før jeg har haft lejlighed til at søge mine kilder igen. Ministeren har også sagt, at det er fiskerierorganisationerne, der har fremført stærke ønsker om at gennemføre disse tilsvarende reguleringer. Det har organisationerne benægtet. Der har ikke været noget sådant stærkt ønske fra fiskerierorganisationerne. Jeg ved ikke, om man skal fæste lige så meget lid til fiskeriministeren, når det gælder hans benægtelse af, at der er udbetalt erstatninger, som jeg kan fæste af mistillid til den erklæring, som står i ministerens skriftlige fremsættelse.

Vi håber, at man vil tage til sig det, som er sagt her fra vor side. Politikerne har alt for længe kun været optaget af én ting, at genere erhvervene, at være bedrevidende over for erhvervene. Det er en holdning, man ikke kan fastholde, og det er på tide, at der skiftes kurs. Derfor har vi stillet dette ændringsforslag.

Tange (FP):

Fiskeriministeren spurgte mig, hvad han skulle gøre, såfremt han ikke kunne komme overens med organisationerne og man ikke kunne finde ud af en fordeling mellem konsumfiskeriet og industrifiskeriet. Dertil kan jeg kun sige, at vi har jo noget her i Danmark ifølge grundloven, der hedder folketinget, og det er til for at tage beslutninger og træffe afgørelser, når der er tale om store, vigtige problemer for erhvervslivet. Vi har jo også gang på gang set, at folketinget

[Tange.]

meget hurtigt, når det gælder, kan træffe afgørelser og lave nye love.

Fiskeriministeren var inde på at det kun var en påstand fra min side, at fiskeriministeren ikke havde de fornødne bemyndigelser til de bekendtgørelser, der blev udstedt sidste efterår. Her vil jeg da lige gøre opmærksom på, at der står ingen steder i saltvandsfiskeriloven, at fiskeriministeren kan lave kvotaordninger vedrørende fiskeri. Der står ikke noget om, at fiskeriministeren kan frede fiskene for danske fiskere, medens udenlandske fiskere skal have ret. Og endvidere synes jeg, det taler for sig selv, at fiskeriministeren slår en streg ned igennem Skagerrak og så siger, at fiskerne ikke må fange sild på den ene side af strengen, men de må godt fange dem på den anden side, det er lovligt. Og det er med den begrundelse, at de sild, der er på den ene side af strengen, ikke er i familie med de sild, der går på den anden side af strengen. Jeg synes, det taler for sig selv, og jeg tror, at hvis det var kommet til en retslig afgørelse, var domstolene helt afgjort kommet til det resultat, at der ikke havde været den fornødne bemyndigelse.

Glistrup (FP):

Ministeren var i sit seneste indlæg som så ofte, når han beskæftiger sig med fiskerianliggender, ude på de helt vilde vover og stillede ganske og aldeles tingene på hovedet. Jeg skal blot nævne et par eksempler på de ting, som man, hvis det ikke var en parlamentarisk forsamling, roligt kunne kalde uhyrligheder fra ministerens side.

Han er inde på at tale om grænsen mellem det lovgivende og det administrative område, og så bebrejder han fremskridtspartiet, at vi blander de to ting sammen. Ja men hvad er det, der sker med selve ministerens grundlæggende forslag? Det er, at man skal foretage et indgreb i folks årtusindgamle ret til at fiske på det åbne hav, hvad de ønsker at fiske på det åbne hav.

Det er i allerhøjeste grad et lovgivningsanliggende og ikke et administrativt anliggende. Det er fra ministerens side, når han vil tiltage sig at afgøre de ting rent administrativt, i allerhøjeste grad at være på kanten af det, der er meningen med bestemmel-

sen i grundlovens § 3 om adskillelse mellem det administrative og det lovgivende felt.

Her er det så, at vi fra fremskridtspartiets side i vort ændringsforslag siger: ja men hvis det i hvert tilfælde bliver så betænkeligt, at der er strid imellem ministeren og organisationerne, så må ministeren gå til folketinget og få en lov vedtaget af folketinget i det tilfælde. Det kan kun tolereres, man kan kun se igennem fingre med det i de tilfælde, hvor der er tale om, at også organisationerne er enige i opbakningen.

Det andet eksempel vedrører den aktuelle sag, som ministeren selv fremdrog vedrørende blåhvillingen. Her forklarede ministeren — det var i hvert fald det, jeg opfattede som indholdet af det — at ministeriet som sædvanlig havde blameret sig ved ikke at være opmærksom på, hvordan det forholdt sig med de ting, da man havde det for til en eller anden NEAFC-konference. Nu formede ministeren det ganske vist anderledes og sagde: ganske overraskende fiskede dette erhverv op på 5 måneder, hvad vi troede i ministeriet der ville gå et år med at fiske op, så derfor var det da heldigt, at vi kunne protestere, fordi der var andre, der havde protesteret, sådan at vi kunne være fri for at blive bundet af det. Men så siger ministeren, at den bemyndigelse, han nu søger, skulle være til erhvervets gavn, fordi erhvervet skulle da bare være glad for, at ministeren kunne fastsætte en eller anden kvota, men hele denne kvotavildfarelse, som man er kommet ind på på dette område, skyldes jo blot, at der er nogle rabiate havbiologer, lige så rabiate som de hedeselskabsfolk, der i sin tid rettede ind på Skjern å-dalen og forvoldte alverdens ulykker, fordi de var ensidigt bidt af tanken om, at man absolut skulle foretage landvindinger.

På nøjagtig samme måde er det jo her, for selvfølgelig kan man da ikke hverken rovfiske eller tomfiske oceanerne og havene med de umådelige fødemængder, der flyder ude i havene. Det er jo simpelt hen bare, fordi disse biologer elsker at få deres egen lille legeplads, og det vil ministeren så ordne administrativt ved at forbyde det for de fiskere, der i generationer har levet af og stadig lever af opgaven med at fange fiskene ude på havene, ved at der skal sættes bestemte maksimumsbegrænsninger for, hvad

[Glistrup.]

de alt i alt tilsammen må fange. Det er et indgreb over for erhvervet; det er et indgreb over for den danske samfundsøkonomi; det er et indgreb over for vor valutastilling. Derfor er det i allerhøjeste grad ikke at hjælpe samfundet at varetage disse højt betalte videnskabelige embedsmænds interesser, sådan som ministeren vil med dette forslag. Det er at stille sagerne på hovedet og sige det modsatte.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Jo flere fiskeriordførere fremskridtspartiet sender herop, jo mere bliver det åbenlyst for folketingets medlemmer, at man stadig væk ikke forstår de problemer, det drejer sig om.

Hr. Glistrup starter nu med at tale om blåhvilling, der overhovedet ikke har været nævnt, men som er en fisk, der findes i millioner af tons ude i Atlanten, og som alle danske fiskere kan fiske lige så frit, de vil. Der findes ingen nationale begrænsninger.

Der er talt om hvilling i Nordsøen, og hvilling i Nordsøen er begrænset af internationale aftaler, som Danmark er forpligtet til at overholde, hvis ikke vi protesterer. Jeg har på regeringens vegne protesteret. Det er måske ikke så indlysende, som det lyder, fordi når vi fik 70.000 t, så er det maksimum af det, vi regnede med, og af det, organisationerne regnede med at fiske. Ikke mindst til organisationernes og fiskernes store overraskelse har man fanget dem på 5 måneder. Ministeren skal have en bemyndigelse fra regeringen til at protestere imod denne kvota, fordi vi skal have flere end de 70.000 t. Så fastsætter vi en anden kvota, og det kan nok blive vanskeligt at blive enig med fiskerorganisationerne om, hvor stor den skal være, for de vil jo gerne have dobbelt så meget, det er klart. Det kan vi bare ikke forsvare, fordi NEAFC allerede har sagt til os, at de, vi tager flere i år, end vores kvota var, bliver trukket fra på kvotaen næste år.

Det ville i det hele taget være gavnligt for diskussionen her, om ikke mindst fremskridtspartiets tre ordførere i denne sag satte sig ind i tingene, før de udtalte sig med så stor autoritet, som de har gjort.

Hr. Erlendsson siger: ja men ministeren skal bare forhandle med organisationerne,

til de bliver enige. Det er jo spørgsmålet om, hvem der har ret, og hvem der har uret. De fiskere, som gerne vil fiske skidtfisk eller industrifisk, kan jo have lige så meget ret som de fabrikanten, der gerne vil have konsumfisk. Derfor er det to synspunkter, man ikke kan forene, uanset hvor længe man forhandler. Derfor skal der træffes en beslutning, og der er ikke andre til at gøre det end ministeren og så eventuelt folketinget, hvis man insisterer på, at folketinget skal til at varetage administrationen.

Det, jeg hævder — jeg er ganske vist ikke jurist, slet ikke ekspert — er, at det måske nok er lidt i strid med den forfatningsret, vi i øvrigt har, at man sammenblander den lovgivende og den administrative magt her i landet. Derfor mener jeg heller ikke, som hr. Tange siger, at det er folketinget, der skal træffe disse administrative afgørelser. De tilfalder nu, hvad enten hr. Tange, hr. Glistrup og hr. Erlendsson kan lide ministeren eller ej, den til enhver tid siddende minister efter de regler, vi regerer efter her i landet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 101 stemmer mod 16.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes med 93 stemmer mod 27.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1973-74.

(Andre selvst. forslag nr. LXXV. Fremsat 19/5 76 i betænkning fra finansudvalget).

Der var ikke stillet ændringsforslag.